

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΑΝΑ - QUE HORAS ELA VOLTA

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Άνα Μουιλαέρτ
Ηθοποιοί: Ρετζίνα Κασέ, Αντόνιο Αμπουχάμρα,
 Ελένα Αλμπεργκάρια
Φωτογραφία: Μπάρμπαρα Αλβάρεζ
Μοντάζ: Κάρεν Χάρλεϊ
Μουσική: Φάμπιο Τράμερ
Χώρα: Βραζιλία (Εγχρωμη)
Διάρκεια: 114'

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.
Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.
Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- 20 Βραβεία, μεταξύ των οποίων:
 Φεστιβάλ Βερολίνου 2015, Göteborg 2016,
 Lima 2015, Ljubljana 2015, National Board of
 Review USA 2015, River Run, SESC Brazil 2016,
 Sundance, Sao Paulo, Women Film Critics, World
 Cinema Amsterdam κ.λπ.
 - 8 Υποψηφιότητες.

**Η Βαλ δουλεύει χρόνια ως υπηρέτρια σε μια
 εύπορη βραζιλιάνικη οικογένεια του Σάο Πά-
 ολο. Οι τακτοποιημένες, αρμονικές μεταξή**

**τους σχέσεις θα ανατραπούν όμως όταν έρθει
 να μείνει για λίγο μαζί τους η κόρη της Βαλ,
 Τζέσικα, την οποία εκείνη έχει να δει πολλά
 χρόνια.**

**Ανάλαφρο δράμα «δωματίου» με εξαιρετικές
 ερμηνείες, βιαστικό φινάλε και μια διακριτική
 αλληγορική ματιά πάνω στις κοινωνικές συμπε-
 ριφορές της σύγχρονης Βραζιλίας. Με βραβεία
 καλύτερης ταινίας, κοινού και ερμηνειών σε
 φεστιβάλ όπως του Βερολίνου, του Σάντανς,
 του Γκέτεμποργκ και του Άμστερνταμ.**

**Οικογενειακοί δεσμοί και πανανθρώπινες αξίες
 στο ντεμπούτο από τη Βραζιλία που κέρδισε
 δίκαια το Βραβείο Ερμηνείας για την εξαιρετική
 ερμηνεία της Ρεγκίνα Κασέ στο τμήμα «Σινεμά
 του Κόσμου» του Φεστιβάλ του Σάντανς και το
 Βραβείο Κοινού στο Διεθνές Φεστιβάλ Βερο-
 λίνου το 2015.**

**Η Βαλ είναι μία μεσήλικη οικονόμος, οικότροφος
 νταντά, σε πλούσιο σπίτι του Σάο Πάολο. Έχει
 αναθρέψει τον μοναχογιό της μεγαλοαστικής
 οικογένειας, Φαμπίνιο. Μόνο που αυτό είχε τίμη-**

μα: έχει αφήσει πίσω στο χωριό της τη δική της κόρη, τη Τζέσικα, την οποία δεν έχει δει για 10 ολόκληρα χρόνια. Όταν η 18χρονη της ανακοινώνει ότι έρχεται στη μεγαλούπολη για να δώσει εξετάσεις στην αρχιτεκτονική, η Βαλ παρακαλεί τους εργοδότες της να μείνει κι εκείνη για λίγο μαζί τους, μέχρι να την τακτοποιήσει. Όλοι είναι αρχικά θετικοί - άλλωστε «όλοι είναι μια μεγάλη οικογένεια». Μόνο που η άφιξη του κοριτσιού θα φέρει ανατροπές στις ισορροπίες του σπιτιού και στις σχέσεις των ενοίκων του: ποιοι είναι οι χώροι υπηρεσίας και ποιοι κοινόχρηστοι, ποιοι είναι ισότιμα μέλη της οικογένειας και ποιοι το προσωπικό, ποια είναι η πραγματική μάνα ενός παιδιού και ποια πραγματικά το μεγάλωσε.

Η Άννα Μουιλαέρτ γράφει και σκηνοθετεί με αμεσότητα και ζεστασιά ένα θέμα που έχει βαθιά ρίζα στον κοινωνικό ιστό της Βραζιλίας (κι όχι μόνο). Η οικονομική άνεση δημιουργεί διαφορετικές συναισθηματικές ισορροπίες: δεν μεγαλώνεις εσύ το παιδί σου, αλλά η νταντά, μία γυναίκα που περνά όλες τις ώρες μαζί του, το φροντίζει, το ταιάζει, το βάζει για ύπνο. Όταν αυτό μεγαλώσει, αναρωτιέσαι γιατί αγκαλιάζει την υπηρεσία, αλλά όχι εσένα. Η οικονομική στέρηση κάνει ακριβώς το ίδιο: αφήνεις πίσω το δικό σου παιδί, σε μία γιαγιά ή θεία, ξενιτεύεσαι για να βρεις δουλειά και να του στέλνεις χρήματα. Όταν αυτό μεγαλώνει, παραξενεύεσαι που είναι ανεπίστρεπτα θυμωμένο.

Η Μουιλαέρτ προσέχει ιδιαίτερα να μην πάρει εύκολη θέση, να μη δημιουργήσει ένα δράμα που η ψυχρή, κυνική αστική τάξη συγκρούεται με τη μεγάλη καρδιά και την ευαισθησία της φτωχολογιάς. Αντιθέτως. Οι ήρωές της, σε όποια πλευρά της βίλας κι αν κατοικούν, είναι όλοι άνθρωποι κι όχι ταξικά σύμβολα - με την ευγένεια και τις παραξενιές τους, την οικειότητα, το βόλεμα, τα λάθη τους.

Ο σκοπός της σκηνοθετίδας δεν είναι να τεντώσει το δάχτυλο, αλλά να αναδείξει την ειρωνία ενός φαινομένου, **τη λάθος αρχιτεκτονική βάση μίας κοινωνικής δομής**. Για αυτό και η σκηνοθεσία της είναι κι αυτή γεωμετρική, «αρχιτεκτονική»: πλάνα της πηδάλου από το βλέμμα μίας γυναίκας που δεν έχει ποτέ τολμήσει να κολυπήσει εκεί, όψεις της μουντής σκάλας που χωρίζει το πάνω σπάτι με το δωμάτιο υπηρεσίας, το λειψό κομμάτι του ουρανού που φαίνεται από το πλυσταριό, η πόρτα της κουζίνας που ανοίγει όταν κάποιος σε φωνάξει από την τραπεζαρία για να σηκώσεις τα πιάτα και να σερβίρεις το γλυκό.

Όταν όμως μελετά τους ανθρώπους, η κάμερα της Μουιλαέρτ πλησιάζει άναρχα: το χάδι στα μαλλιά του Φαμπίνιο, ο οποίος ακόμα γλιστρά στο δωμάτιο της νταντάς του όταν δεν μπορεί να

κοιμηθεί για να τον πάρει αγκαλιά. Η φευγαλέα πίκρα στο βλέμμα της καριερίστας μαμάς του. Τα συνεχώς σε κίνηση χέρια της Βαλ - χέρια που φροντίζουν, μαγειρεύουν, καθαρίζουν, τρίβουν, αγκαλιάζουν, παρηγορούν, μαλώνουν ή βρίσκονται σε μόνιμη αμηχανία: μη σπάσουν κάτι, μη παραβιάσουν κάποιο κανόνα, μη χάσουν τη δουλειά τους. Η οργή που σιγοβράζει στα σφιγμένα χέρια της κόρης, που όχι απλά δεν αναγνωρίζει τις θυσίες της μητέρας της αλλά ντρέπεται και λίγο για λογαριασμό της. Μέχρι να μας αποκαλυφθεί και η γλυκόπικρη σεναριακή ανατροπή, το μυστικό της πιτσιρίκας που θα δώσει ακόμα μεγαλύτερο νόημα στη μελέτη των χαρακτήρων και τη διαιώνιση των ανθρώπινων αδυναμιών.

Ο ισχυρός άξονας και η δύναμη της ταινίας όμως είναι αναμφίβολα η πρωταγωνίστριά της. Η Ρετζίνα Κασέ (βετεράνος της βραζιλιάνικης τηλεόρασης) δίνει σάρκα κι οστά σ' ένα περίγραμμα γυναίκας που θα μπορούσε να καταλήξει καρικοτούρα, αν δεν την αναλάμβανε μια ηθοποιός που δεν την συναισθανόταν αμέριστα, δεν την αγαπούσε βαθιά. Εξαιρετικά μελετημένη και προσεκτική στις ισορροπίες, βουτά στις σκηνές της με αβίαστη αμεσότητα, λαϊκή απλότητα, ωμό νατουραλισμό και καλοκουρδισμένο κωμικό timing. Σε κάνει να «ξέρεις» αυτή τη γυναίκα από τον τρόπο που διαχειρίζεται την ενέργειά της μέσα στο χώρο, την κάθε της κίνηση, το χειμαρρώδη της άτεχνο «χωριάτικο» λόγο, τα ταραγμένα της βλέμματα, το ζεστό της γέλιο.

Έχοντας κερδίσει διακρίσεις και βραβεία καλύτερης ταινίας, κοινού και ερμηνειών σε διεθνή φεστιβάλ (Σάντανς, Βερολίνου, Αμστερνταμ, Γκέτεμποργκ) το ντεμπούτο της Μουιλαέρτ αποδεικνύει ότι **αυτές οι μικρές ιστορίες με μεγάλη καρδιά αγαπιούνται και ξεχωρίζουν** και βρίσκουν τη δικαιοδική θέση τους ανάμεσα στο λαϊκό και arthouse σινεμά του κόσμου, σε κριτικούς και θεατές, crowdpleasers και ταινίες κοινωνικής συνειδησης.

ΠΟΛΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

ANNA MUylaERT

Γεννήθηκε το 1964 στο Sao Paolo, Βραζιλία. Είναι Σεναριογράφος και Σκηνοθέτης.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Mãe Só Há Uma 2016, Η δεύτερη μάνα 2015, E Além de Tudo Me Deixou Mudo o Violão 2013, As Canalhas 2013, Chamada a Cobrar 2012, Preamar 2012, Para Aceitá-la, Continue na Linha 2009, É Proibido Fumar 2009, Durval Discos 2002, A Origem dos Bebês Segundo Kiki Cavalcanti 1995.